

Europejski kodeks postępowania w zakresie partnerstwa

Europejski kodeks postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

Komisja Europejska

Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego

Dział E1

Ukończono w styczniu 2014 r.

Komisja Europejska, ani żadna osoba działająca w imieniu Komisji, nie odpowiada za sposób wykorzystania informacji zawartych w niniejszej publikacji.

© Zdjęcie na okładce: Shutterstock

Używanie i kopiowanie zdjęć nieobjętych prawami autorskimi Unii Europejskiej jest możliwe po uzyskaniu zgody bezpośrednio od właścicieli tych praw.

***Europe Direct to serwis, który pomoże Państwu
znaleźć odpowiedzi na pytania dotyczące Unii Europejskiej.***

Numer bezpłatnej infolinii (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Informacje są udzielane nieodpłatnie, większość połączeń również jest bezpłatna (niektórzy operatorzy, hotele lub telefony publiczne mogą naliczać opłaty).

Więcej informacji o Unii Europejskiej można znaleźć w portalu Europa (<http://europa.eu>).

Dane katalogowe znajdują się na końcu niniejszej publikacji.

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2014

ISBN 978-92-79-35244-7 – doi:10.2767/52940 (Print)

ISBN 978-92-79-35221-8 – doi:10.2767/46327 (PDF)

© Unia Europejska, 2014

Powielanie materiałów dozwolone pod warunkiem podania źródła.

Printed in Luxembourg

WYDRUKOWANO NA PAPIERZE BIELONYM BEZ CHLORU PIERWIASTKOWEGO (ECF)

SŁOWO WSTĘPNE

W dniu 21 grudnia 2013 r., po ponad dwóch latach negocjacji, w życie weszły rozporządzenia w sprawie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na lata 2014–2020.

W rozporządzeniach tych określono, w jaki sposób państwa członkowskie powinny planować oraz wdrażać projekty inwestycyjne, które mogą w siedmioletnim okresie uzyskać wsparcie w wysokości 325 mld euro z funduszy strukturalnych i inwestycyjnych UE.

Ponad 70 mld euro z tej kwoty powinno zostać zainwestowanych w kapitał ludzki za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Społecznego. Po raz pierwszy w historii zapewniono minimalny gwarantowany udział EFS w ogólnym finansowaniu w ramach polityki spójności. Dodatkowo ponad 6 mld euro przeznaczono konkretnie na wsparcie dla młodzieży w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych.

Aby środki te przyniosły jak największe efekty, bardzo ważne jest, by instytucje państw członkowskich na wszystkich szczeblach (krajowym, regionalnym i lokalnym) ściśle współpracowały ze sobą oraz ze związkami zawodowymi, pracodawcami, organizacjami pozarządowymi i innymi podmiotami odpowiedzialnymi na przykład za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci i niedyskryminacji.

Angażując partnerów w planowanie, wdrażanie, monitorowanie i ocenę projektów dofinansowanych ze środków UE, państwa członkowskie będą mogły w większym stopniu kierować środki do obszarów, w których są one najbardziej potrzebne, oraz zapewnić ich wydatkowanie w najlepszy możliwy sposób.

Wszystkie państwa członkowskie będą musiały przestrzegać tych zasad podczas przygotowywania i wdrażania programów w latach 2014–2020.

W rezultacie będą one musiały zapewnić uwzględnienie wszystkich stosownych poglądów w procesie określania priorytetów finansowania oraz projektowania i wdrażania najsukuteczniejszych strategii inwestycyjnych.

To podejście oparte na pogłębionym partnerstwie jest jedną z najważniejszych innowacji wprowadzonych przez UE w nowej polityce spójności.

Jesteśmy przekonani, że przyczyni się ono w istotny sposób do zapewnienia, aby każde euro z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych zostało wydane w sposób możliwie najsukuteczniejszy z punktu widzenia rozwiązywania problemów gospodarczych i społecznych, z jakimi Europa będzie zmagać się do 2020 r.

László Andor
Komisarz ds. zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE	5
2. ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI	6
3. NAJLEPSZE PRAKTYKI W ZAKRESIE WDRAŻANIA ZASADY PARTNERSTWA W PROGRAMACH WYKORZYSTUJĄCYCH EUROPEJSKIE FUNDUSZE STRUKTURALNE I INWESTYCYJNE	17

1. WPROWADZENIE

Partnerstwo pozostaje od wielu lat jedną z głównych zasad wdrażania funduszy Unii Europejskiej podlegających zarządzaniu dzielonemu, w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS). Zasada partnerstwa oznacza ścisłą współpracę między Komisją a instytucjami publicznymi na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w państwach członkowskich, jak również partnerami społecznymi oraz organizacjami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie.

Partnerstwo wnosi wyraźną wartość dodaną, poprawiając skuteczność wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI). Zwiększa ono zbiorowe zaangażowanie w politykę Unii oraz odpowiedzialność za nią, jak też poszerza dostępną wiedzę, doświadczenie i spektrum poglądów na etapie projektowania i wdrażania strategii, a zarazem zapewnia większą przejrzystość procesów decyzyjnych.

Zasadę partnerstwa przyjęto obecnie w odniesieniu do wszystkich EFSI. W istocie w art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów zawarto podstawę prawną do przyjęcia aktu delegowanego dotyczącego europejskiego kodeksu postępowania w sprawie partnerstwa (ECCP), który pomoże państwom członkowskim w ustanowieniu rzeczywistego partnerstwa z właściwymi zainteresowanymi stronami.

Poniżej przedstawiono niektóre najważniejsze zasady ECCP:

- wybranymi partnerami powinny być reprezentatywne właściwe zainteresowane strony;
- procedury wyboru powinny być przejrzyste i należy w nich uwzględnić różne ramy instytucjonalne i prawne państw członkowskich;
- partnerzy powinni uczestniczyć w przygotowaniu i wdrażaniu umowy partnerstwa i programów; w tym celu należy ustanowić minimalne wymogi proceduralne zapewniające terminowe, istotne i przejrzyste konsultacje (czyli wystarczająco długi okres na konsultacje, dostępność dokumentów itp.);
- partnerzy powinni być reprezentowani w komitetach monitorujących programy podczas ich całego cyklu (tj. przygotowania, wdrożenia, monitorowania i oceny);
- należy zapewnić skuteczne wdrożenie zasad partnerstwa przez wzmocnienie zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów dzięki działaniom na rzecz budowy potencjału zaangażowanych w programy partnerów społecznych i organizacji reprezentujących społeczeństwo obywatelskie;
- należy ułatwić wymianę doświadczeń i wzajemne uczenie się, w szczególności przez ustanowienie wspólnoty praktyków ds. partnerstwa obejmującej wszystkie EFSI;
- rola partnerów we wdrażaniu umowy partnerstwa, jak również realizacja i skuteczność partnerstwa w okresie programowania powinny podlegać ocenie.

2. ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (*)

Rozporządzenie delegowane komisji (UE) NR 240/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie europejskiego kodeksu postępowania służącego wspieraniu państw członkowskich oraz ułatwieniu im organizacji partnerstwa w zakresie umów partnerstwa i programów wspieranych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR). Przedmiotowe fundusze funkcjonują obecnie we wspólnych ramach i są określane jako „europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne” (zwane dalej „EFSI”).
- (2) EFSI są od dawna realizowane na zasadzie współpracy. Zasada partnerstwa oznacza ścisłą współpracę między instytucjami publicznymi, partnerami gospodarczymi i społecznymi oraz podmiotami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w trakcie całego cyklu programowania obejmującego przygotowanie, wdrożenie, monitorowanie i ocenę.
- (3) Wybranymi partnerami powinny być najbardziej reprezentatywne właściwe zainteresowane strony. Procedury wyboru powinny być przejrzyste i należy w nich uwzględnić różne ramy instytucjonalne i prawne państw członkowskich oraz ich kompetencje krajowe i regionalne.
- (4) Grono partnerów powinno obejmować instytucje publiczne, partnerów gospodarczych i społecznych oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie, w tym partnerów działających na rzecz ochrony środowiska,

(1) Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

(*) Akt delegowany wejdzie w życie 2 miesiące po przyjęciu, pod warunkiem że Parlament Europejski ani Rada nie wyrażą sprzeciwu.

organizacje społecznościowe i wolontariackie, które mogą mieć znaczny wpływ na wdrażanie umów partnerstwa i programów lub które mogą odczuwać znaczne skutki wdrożenia takich umów i programów. Szczególną uwagę należy poświęcić włączeniu grup, które mogą odczuwać skutki programów, a które mają trudności z wywieraniem na nie wpływu, zwłaszcza społeczności znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i najbardziej marginalizowanych, które są najbardziej zagrożone dyskryminacją lub wyłączeniem społecznym, w szczególności osób z niepełnosprawnościami, migrantów i Romów.

- (5) Do celów wyboru partnerów należy uwzględnić różnice między umowami partnerstwa a programami. Umowy partnerstwa obejmują wszystkie EFSI, w ramach których zapewnia się wsparcie każdemu państwu członkowskiemu, natomiast programy dotyczą wyłącznie tych EFSI, z których są współfinansowane. Partnerami umów partnerstwa powinny być podmioty, które są odpowiednie w świetle planowanego wykorzystania wszystkich EFSI, natomiast w przypadku programów wystarczy, aby partnerami były podmioty właściwe w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program.
- (6) Partnerzy powinni uczestniczyć w przygotowaniu i wdrażaniu umów partnerstwa i programów. W tym celu należy ustanowić główne zasady i dobre praktyki dotyczące terminowych, istotnych i przejrzystych konsultacji z partnerami na temat analizy wyzwań i potrzeb, do których należy się odnieść, wyboru celów i priorytetów służących ich rozwiązaniu oraz na temat struktur koordynacyjnych i umów dotyczących wielopoziomowego zarządzania niezbędnych do skutecznej realizacji polityki.
- (7) Partnerzy powinni być reprezentowani w komitetach monitorujących programy. W ramach przepisów regulujących członkostwo i procedury komitetowe należy promować ciągłość programowania i wdrażania oraz odpowiedzialność za programowanie i wdrażanie oraz wyraźne i przejrzyste rozwiązania o charakterze roboczym, a także terminowość i niedyskryminację.
- (8) W ramach aktywnego uczestnictwa w komitetach monitorujących partnerzy powinni być zaangażowani w ocenę wyników dotyczących różnych priorytetów, odpowiednie sprawozdania z programów oraz w stosownych przypadkach nabory wniosków.
- (9) Należy ułatwiać prowadzenie skutecznego partnerstwa poprzez wspieranie właściwych partnerów we wzmacnianiu ich zdolności instytucjonalnych w kontekście przygotowywania i wdrażania programów.
- (10) Komisja powinna ułatwić wymianę dobrych praktyk, zwiększając zdolności instytucjonalne i rozpowszechnianie stosownych wyników wśród państw członkowskich, instytucji zarządzających i przedstawicieli partnerów, dzięki ustanowieniu wspólnoty praktyków ds. partnerstwa obejmującej wszystkie EFSI.
- (11) Rola partnerów we wdrażaniu umów partnerstwa oraz w realizacji i skuteczności partnerstwa w okresie programowania powinna podlegać ocenie państw członkowskich.
- (12) Aby wesprzeć państwa członkowskie oraz ułatwić im organizację partnerstwa, Komisja powinna udostępnić przykłady najlepszych praktyk stosowanych w państwach członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I Przepisy ogólne

Artykuł 1 Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się europejski kodeks postępowania w sprawie partnerstwa w ramach umów partnerstwa i programów wspieranych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

ROZDZIAŁ II Główne zasady dotyczące przejrzystych procedur identyfikacji właściwych partnerów

Artykuł 2 Reprezentatywność partnerów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, byli najbardziej reprezentatywnymi właściwymi zainteresowanymi stronami oraz aby byli nominowani jako właściwie umocowani przedstawiciele, z uwzględnieniem ich kompetencji, zdolności do aktywnego uczestnictwa i odpowiedniego poziomu reprezentacji.

Artykuł 3 Określenie właściwych partnerów na potrzeby umowy partnerstwa

1. W odniesieniu do umowy partnerstwa państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:
  - (a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych instytucji publicznych, w tym:
    - (i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI;
    - (ii) krajowych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, usługodawców w zakresie usług kształcenia i szkolenia oraz ośrodków badawczych w świetle planowanego wykorzystania EFSI;
    - (iii) innych krajowych instytucji publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w świetle planowanego wykorzystania EFSI; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE⁽²⁾, dyrektywą Rady 2004/113/WE⁽³⁾ oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾;

(2) Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22)

(3) Dyrektywa Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37).

(4) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23).

- (b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:
  - (i) uznanych na poziomie krajowym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI;
  - (ii) krajowych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w świetle planowanego wykorzystania EFSI oraz w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikroprzedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami ekonomii społecznej;
- (c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy działający na rzecz ochrony środowiska, organizacje pozarządowe, a także podmiotów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci oraz niedyskryminacji, w tym:
  - (i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;
  - (ii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.

2. Jeżeli instytucje publiczne, partnerzy gospodarczy i społeczni oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację łączącą ich interesy w celu ułatwienia ich uczestnictwa w partnerstwie (organizacja patronacka), podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

Artykuł 4

Określenie właściwych partnerów na potrzeby programów

1. W odniesieniu do każdego programu państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:
  - (a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych instytucji publicznych, w tym:
    - (i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program;
    - (ii) krajowych lub regionalnych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, usługodawców w zakresie usług kształcenia i szkolenia i w zakresie usług doradczych oraz ośrodków badawczych w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program;

- (iii) innych instytucji publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE, dyrektywą Rady 2004/113/WE oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
  - (iv) innych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz organów reprezentujących obszary, w których realizowane są zintegrowane inwestycje terytorialne i lokalne strategie rozwoju finansowane w ramach danego programu;
- (b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:
- (i) uznanych na poziomie krajowym lub regionalnym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program;
  - (ii) krajowych lub regionalnych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikroprzedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami gospodarki społecznej;
  - (iii) innych podobnych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym lub regionalnym;
- (c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy działający na rzecz ochrony środowiska, organizacje pozarządowe, a także podmiotów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci oraz niedyskryminacji, w tym:
- (i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program, oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;
  - (ii) podmiotów reprezentujących lokalne grupy działania, o których mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;
  - (iii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.

2. Jeżeli chodzi o programy w zakresie EWT, państwa członkowskie mogą włączyć do partnerstwa:

- (i) europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej działające w odpowiadających im transgranicznych lub transnarodowych obszarach programowania;

- (ii) instytucje lub podmioty uczestniczące w opracowywaniu lub wdrażaniu strategii makroregionalnej lub strategii morskiej w obszarze programowania, w tym koordynatorzy priorytetowych obszarów strategii makroregionalnych.
3. Jeżeli instytucje publiczne, partnerzy gospodarczy i społeczni oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację patronacką, podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiał poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

ROZDZIAŁ III

Główne zasady i dobre praktyki dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie umowy partnerstwa i programów

Artykuł 5

Konsultacje z właściwymi partnerami przy przygotowaniu umowy partnerstwa i programów

1. W celu zapewnienia przejrzystego i skutecznego zaangażowania właściwych partnerów państwa członkowskie i instytucje zarządzające prowadzą z nimi konsultacje na temat procesu i harmonogramu przygotowania umowy partnerstwa i programów. W ramach konsultacji przekazują partnerom pełne informacje dotyczące treści i ewentualnych zmian przedmiotowej umowy lub programów.
2. Jeżeli chodzi o konsultacje z właściwymi partnerami, państwa członkowskie uwzględniają konieczność:
  - (a) terminowego ujawniania odpowiednich informacji i zapewnienia do nich łatwego dostępu;
  - (b) zapewnienia partnerom wystarczającego czasu na przeanalizowanie kluczowych dokumentów przygotowawczych oraz projektu umowy o partnerstwa i projektów programów oraz na zgłoszenie uwag w sprawie tych dokumentów i projektów;
  - (c) zapewnienia dostępnych kanałów, za pośrednictwem których partnerzy mogą zadawać pytania, wносить wkład oraz poprzez które partnerzy będą informowani o sposobie, w jaki uwzględniono ich wnioski;
  - (d) rozpowszechniania wyników konsultacji.
3. Jeżeli chodzi o programy rozwoju obszarów wiejskich, państwa członkowskie uwzględniają rolę, jaką przy angażowaniu właściwych partnerów mogą odgrywać krajowe sieci obszarów wiejskich ustanowione zgodnie z art. 54 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013⁽⁵⁾.
4. Jeżeli między różnymi szczeblami administracji poniżej szczebla krajowego zawarte zostały formalne umowy, państwo członkowskie uwzględni takie umowy dotyczące wielopoziomowego zarządzania zgodnie ze swoimi ramami instytucjonalnymi i prawnymi.

(5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

Artykuł 6 Przygotowanie umowy partnerstwa

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie umowy partnerstwa, a w szczególności w:

- (a) analizę zróżnicowań, potrzeb rozwojowych i potencjału wzrostu w odniesieniu do celów tematycznych, w tym celów zawartych w odpowiednich zaleceniach dla poszczególnych krajów;
- (b) podsumowania warunków wstępnych dla programów i kluczowych ustaleń ewaluacji *ex ante* umowy partnerstwa przeprowadzonej z inicjatywy państwa członkowskiego;
- (c) wybór celów tematycznych, szacunkowych alokacji EFSI oraz ich głównych oczekiwanych rezultatów;
- (d) opracowanie wykazu programów i mechanizmów na szczeblu krajowym i regionalnym w celu zapewnienia koordynacji między poszczególnymi EFSI oraz z innymi unijnymi i krajowymi instrumentami finansowania oraz z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;
- (e) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do wykorzystania EFSI na rozwój terytorialny obszarów miejskich, wiejskich, przybrzeżnych i rybackich, a także obszarów o szczególnych uwarunkowaniach terytorialnych;
- (f) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do zaspokojenia szczególnych potrzeb obszarów geograficznych najbardziej dotkniętych ubóstwem lub grup docelowych najbardziej zagrożonych dyskryminacją lub wykluczeniem, ze szczególnym uwzględnieniem zmarginalizowanych społeczności;
- (g) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 5, 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

Artykuł 7 Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w umowę partnerstwa

W odniesieniu do umowy partnerstwa państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

- (a) wykaz partnerów zaangażowanych w przygotowanie umowy partnerstwa;
- (b) działania podjęte w celu zapewnienia aktywnego uczestnictwa partnerów, w tym działania podjęte w zakresie dostępności, w szczególności w odniesieniu do osób z niepełnosprawnościami;
- (c) rolę partnerów w przygotowaniu umowy partnerstwa;
- (d) wyniki konsultacji z partnerami oraz opis ich wartości dodanej w odniesieniu do przygotowania umowy partnerstwa.

Artykuł 8 Przygotowanie programów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie programów, a w szczególności w:

- (a) analizę i określenie potrzeb;
- (b) określenie lub wybór priorytetów i stosownych celów szczegółowych;
- (c) alokację funduszy;
- (d) określenie wskaźników specyficznych dla programów;
- (e) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;
- (f) skład komitetów monitorujących.

Artykuł 9 Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w programy

W odniesieniu do programów państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

- (a) działania podjęte w celu zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie programów i ich zmiany;
- (b) planowane działania służące zapewnieniu uczestnictwa partnerów we wdrażaniu programów.

ROZDZIAŁ IV **Dobre praktyki dotyczące formułowania zasad członkostwa oraz ustalania wewnętrznych procedur dla komitetów monitorujących**

Artykuł 10 Zasady członkostwa w Komitecie Monitorującym

1. Przy formułowaniu zasad członkostwa w Komitecie Monitorującym państwa członkowskie uwzględniają zaangażowanie partnerów, którzy uczestniczyli w przygotowaniu programów, i dążą do promowania równości mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacji.
2. Jeżeli chodzi o komitety monitorujące programy w zakresie EWT, partnerów mogą reprezentować organizacje patronackie na szczeblu unijnym lub transnarodowym na rzecz programów współpracy międzyregionalnej i transnarodowej. Państwa członkowskie mogą angażować partnerów w przygotowania komitetu monitorującego, w szczególności poprzez ich uczestnictwo w komitetach koordynacyjnych na szczeblu krajowym zorganizowanych w uczestniczących państwach członkowskich.

Artykuł 11 Regulamin komitetu monitorującego

Przy formułowaniu regulaminu komitetu monitorującego uwzględniają następujące elementy:

- (a) prawa głosu członków;
- (b) czas na zawiadomienie o posiedzeniach i przekazywanie dokumentów, który zasadniczo nie może być krótszy niż 10 dni roboczych;
- (c) ustalenia dotyczące publikacji i dostępności dokumentów przygotowawczych złożonych do komitetów monitorujących;
- (d) procedurę przyjęcia, publikacji i udostępnienia protokołu;
- (e) rozwiązania dotyczące ustanawiania i działań grup roboczych w ramach komitetów monitorujących;
- (f) przepisy dotyczące konfliktu interesów partnerów zaangażowanych w monitorowanie, ewaluację i nabór wniosków;
- (g) warunki, zasady i rozwiązania w zakresie przepisów dotyczących refundacji, możliwości budowania potencjału i korzystania z pomocy technicznej.

ROZDZIAŁ V

Główne zasady i dobre praktyki dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków, sprawozdań z postępów oraz w odniesieniu do monitorowania i ewaluacji programów

Artykuł 12

Obowiązki związane z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy zaangażowani w przygotowanie naborów wniosków, sprawozdań z postępów oraz w monitorowanie i ewaluację programów byli świadomi swoich obowiązków związanych z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów.

Artykuł 13

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków

Przy angażowaniu właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków lub w ich ocenę instytucje zarządzające podejmują odpowiednie środki w celu uniknięcia ewentualnego konfliktu interesów.

Artykuł 14

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów we wdrażaniu umowy partnerstwa, o których mowa w art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, szczególnie w zakresie oceny roli partnerów

we wdrażaniu umowy partnerstwa oraz przeglądu opinii wyrażonych przez partnerów podczas konsultacji, w tym w stosownych przypadkach opisu sposobu, w jaki uwzględniono opinie partnerów.

Artykuł 15

Zaangażowanie właściwych partnerów w monitorowanie programów

Instytucje zarządzające angażują partnerów w ramach komitetów monitorujących i ich grup roboczych w ewaluację wykonania programu, w tym we wnioski z przeglądu wyników, a także w przygotowanie rocznych sprawozdań z wdrażania programów.

Artykuł 16

Zaangażowanie właściwych partnerów w ewaluację programów

1. Instytucje zarządzające angażują właściwych partnerów w ewaluację programów w ramach komitetów monitorujących oraz w stosownych przypadkach w ramach szczególnych grup roboczych utworzonych do tego celu przez komitety monitorujące.
2. Instytucje zarządzające programami Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności przeprowadzają konsultacje z partnerami dotyczące sprawozdań zawierających podsumowanie wyników ewaluacji przeprowadzonych podczas okresu programowania zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

ROZDZIAŁ VI

Orientacyjne obszary, tematy i dobre praktyki w zakresie korzystania z EFSI w celu wzmocnienia zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów oraz roli komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

Artykuł 17

Wzmocnienie zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów

1. Instytucja zarządzająca analizuje konieczność skorzystania z pomocy technicznej w celu udzielenia wsparcia na rzecz wzmocnienia zdolności instytucjonalnych partnerów, w szczególności niewielkich władz lokalnych, partnerów gospodarczych i społecznych oraz organizacji pozarządowych, aby umożliwić im skuteczne uczestnictwo w przygotowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ewaluacji programów.
2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, może mieć między innymi formę specjalnych warsztatów, sesji szkoleniowych, struktur koordynacyjnych i sieciowych lub formę wkładu w koszty udziału w spotkaniach związanych z przygotowaniem, wdrażaniem, monitorowaniem i ewaluacją programów.
3. W odniesieniu do programów rozwoju obszarów wiejskich wsparcia, o którym mowa w ust. 1, można udzielać za pośrednictwem krajowej sieci obszarów wiejskich ustanowionej zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.
4. W odniesieniu do programów EFS instytucje zarządzające w regionach słabiej rozwiniętych lub regionach przejściowych bądź w państwach członkowskich kwalifikujących się do wsparcia z Funduszu Spójności zapewniają, aby w zależności od potrzeby na działania na rzecz budowania potencjału partnerów społecznych i organizacji pozarządowych zaangażowanych w dane programy przydzielane były odpowiednie zasoby EFS.

5. W odniesieniu do europejskiej współpracy terytorialnej wsparcie na podstawie ust. 1 i 2 może również obejmować wsparcie dla partnerów na rzecz wzmocnienia ich zdolności instytucjonalnych do uczestnictwa w działaniach w zakresie współpracy międzynarodowej.

Artykuł 18

Rola Komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

1. Komisja ustanawia mechanizm współpracy zwany europejską wspólnotą praktyków ds. partnerstwa, który jest wspólny dla EFSI oraz otwarty dla zainteresowanych państw członkowskich, instytucji zarządzających i organizacji reprezentujących partnerów na szczeblu unijnym.

Europejska wspólnota praktyków ds. partnerstwa ułatwia wymianę doświadczeń, budowanie potencjału oraz rozpowszechnianie stosownych wyników.

2. Komisja udostępnia przykładowe dobre praktyki w zakresie organizacji partnerstwa.
3. Wymiana doświadczeń w identyfikacji, przekazywaniu i rozpowszechnianiu dobrej praktyki i innowacyjnych podejść w związku z wdrażaniem programów i działań w zakresie współpracy międzyregionalnej na mocy art. 2 pkt 3 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013⁽⁶⁾ obejmuje doświadczenia w zakresie partnerstwa w programach EWT.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy końcowe

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 stycznia 2014 r.

W imieniu Komisji
Przewodniczący
José Manuel BARROSO

(6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259).

3. NAJLEPSZE PRAKTYKI W ZAKRESIE WDRAŻANIA ZASADY PARTNERSTWA W PROGRAMACH WYKORZYSTUJĄCYCH EUROPEJSKIE FUNDUSZE STRUKTURALNE I INWESTYCYJNE

Dobre praktyki w zakresie przejrzystych procedur, które mają być stosowane w celu określenia właściwych partnerów

W Rumunii w celu przygotowania okresu 2007–2013 instytucji zarządzającej EFS powierzono przeprowadzenie analizy kontekstowej przed przystąpieniem kraju do UE. Analiza ta stała się kluczowym dokumentem programowym narodowych strategicznych ram odniesienia (NSRF) oraz programów operacyjnych. Oprócz potrzeby współpracy na zasadzie partnerstwa z najbardziej odpowiednimi podmiotami politycznymi w procesie programowania na poziomie krajowym, ustalono także, że bezwzględnie potrzebne są mechanizmy partnerstwa na szczeblu regionalnym i lokalnym w celu zwiększenia wpływu na procesy decyzyjne i proces wdrażania. Przeprowadzona została analiza zatrudnienia i włączenia społecznego w każdym regionie, w której wykorzystano spotkania i dyskusje z właściwymi podmiotami na szczeblu regionalnym i okręgowym. Dla przykładu w regionie północno-wschodnim w procesie uczestniczyło ponad 200 podmiotów⁽⁷⁾.

Na Węgrzech w celu przygotowania okresu 2007–2013 metodykę przeprowadzania konsultacji społecznych w sprawie narodowych strategicznych ram odniesienia opracowano zgodnie z zaleceniami organizacji społeczeństwa obywatelskiego. Około 4000 organizacji partnerskich (w tym związki zawodowe, grupy interesów pracowników i organizacje pozarządowe, przedstawiciele biznesu, szkolnictwa i nauki) zaproszono

do wypowiedzenia się na temat ukierunkowania narodowych strategicznych ram odniesienia i programów operacyjnych. Także ogół społeczeństwa miał możliwość dostępu do narodowych strategicznych ram odniesienia i programów operacyjnych oraz komentowania ich za pośrednictwem odpowiedniej strony internetowej. W celu omówienia projektów zorganizowane zostały warsztaty z udziałem odpowiednich specjalistów, partnerów społecznych i przedstawicieli ministerstw⁽⁸⁾.

Dobre praktyki w zakresie zaangażowania poszczególnych kategorii partnerów w przygotowywanie umowy partnerstwa i programów, dostarczania informacji o ich zaangażowaniu, a także o różnych etapach realizacji

W Zjednoczonym Królestwie w latach 2007–2013 partnerzy byli już zaangażowani w konsultacje na różnych etapach cyklu programowania. Na nowy okres programowania 2014–2020 rząd Zjednoczonego Królestwa opublikował wytyczne dotyczące strategii inwestycyjnych Unii Europejskiej w celu wyjaśnienia roli, do której wypełnienia partnerzy zostaną zaproszeni, wsparcia, które będzie dla nich dostępne, a także harmonogramu realizacji.

(7) Przewodnik wspólnoty służącej wymianie doświadczeń w zakresie partnerstwa w ramach EFS: „W jaki sposób wspierają partnerstwo organy zarządzające EFS i organy pośredniczące”, 2011.

(8) Przewodnik wspólnoty służącej wymianie doświadczeń w zakresie partnerstwa w ramach EFS: „W jaki sposób wspierają partnerstwo organy zarządzające EFS i organy pośredniczące”, 2011.

Na Łotwie w celu przygotowania okresu 2014–2020 przeprowadzono szeroko zakrojony i przejrzysty proces udziału społeczeństwa, prowadzony wokół krajowego planu rozwoju. Odbyły się spotkania informacyjne na temat partnerstwa w ramach programowania. Ponadto możliwe było wypowiedzenie się w sprawie negocjacji pomiędzy przedstawicielami państw członkowskich i Komisją Europejską oraz zorganizowano kolejne spotkanie w celu omówienia uwag ze strony partnerów społecznych, które odbyło się w ministerstwie finansów.

Na nowy okres programowania 2014–2020 **we Francji** *Instance Nationale de Préparation de l'Accord de Partenariat* rozpoczęła oficjalne publiczne konsultacje poprzedzające sporządzenie francuskiej umowy partnerstwa. Około 80 organizacji (reprezentujących państwo, władze lokalne, partnerów społecznych, społeczeństwo obywatelskie i podmioty gospodarcze) wzięło udział w warsztatach tematycznych w marcu i kwietniu 2013 r. w celu wsparcia pracy nad umową. Partnerstwo krajowe, składające się z 300 organizacji reprezentujących różne zainteresowane strony, zostało zaproszone do przesyłania pisemnych uwag do dokumentu konsultacyjnego sporządzonego przez DATAR (*Délégation interministérielle à l'aménagement du territoire et à l'attractivité régionale*).

Dobre praktyki w zakresie zasad członkostwa oraz wewnętrznych procedur dla komitetów monitorujących

W Republice Czeskiej na okres programowania 2007–2013 wszystkie odnośne czeskie organizacje były w stanie wyznaczyć swoich przedstawicieli do komitetów monitorujących. Każde powołanie wymagało życiorysu i listu motywacyjnego i zostało przesłane do krajowego podmiotu koordynującego, który zajmuje się koordynacją organizacji pozarządowych, rządowej rady ds. organizacji pozarządowych nienastawionych na zysk. Komitet odpowiedzialny za sprawy europejskie w ramach Rady potwierdził powołanie członków komitetów monitorujących.

W Meklemburgii-Pomorzu Przednim, Niemcy, na okres programowania 2007–2013, komitet monitorujący odpowiada za wszystkie fundusze UE. W jego skład wchodzi przedstawiciele wysokiego szczebla z sektora prywatnego (np. związki

zawodowe, pracodawcy, małe przedsiębiorstwa, izby, rolnicy, stowarzyszenia ochrony środowiska i opieki społecznej). Komitet obraduje często, od pięciu do sześciu razy w roku. Komitet monitorujący ma rzeczywisty wpływ na podejmowanie decyzji dotyczących proponowanych projektów, a partnerzy zarówno publiczni, jak i prywatni mają taką samą liczbę głosów. System oparty na uczestnictwie obejmuje również grupy robocze i inne organy konsultacyjne.

W Danii decyzje komitetu monitorującego program rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007–2013 są zawsze podejmowane na zasadzie konsensusu. Głosowanie w praktyce nie odbywa się.

Dobre praktyki w zakresie włączenia partnerów w przygotowanie zaproszeń do składania wniosków, sprawozdań z postępów realizacji, monitorowania i oceny programów

W okresie programowania 2007–2013 **w Grecji** Krajowa Konfederacja Osób Niepełnosprawnych, jako członek z prawem głosu w komitetach monitorujących, sprawdzała właściwe wdrożenie kryteriów dostępności we wszystkich ogłoszeniach, zaproszeniach do składania ofert itd. Kryteria te nie były wiążące dla przyjmowania wniosków o pomoc z funduszy strukturalnych.

W Polsce działa grupa robocza ds. społeczeństwa obywatelskiego przy Komitecie Koordynacyjnym Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia, który formułuje opinie i zalecenia w celu wdrożenia polityk horyzontalnych, monitorowania dostosowania programów operacyjnych ze strategią rozwoju kraju, monitorowania zarządzania i systemów kontroli dla programów operacyjnych, monitorowania uwzględniania zagadnień związanych z płcią oraz zasad zrównoważonego rozwoju w programach operacyjnych.

W Portugalii komitet monitorujący powołany na potrzeby programowania w okresie 2007–2013 ma możliwość wyrażania swojej opinii na temat sprawozdań z oceny, które omawia się na jego posiedzeniach. Ponadto różni partnerzy wnoszą znaczny wkład w plan działania, który sporządzono w celu wdrożenia zaleceń sformułowanych w sprawozdaniach z oceny.

Dobre praktyki w zakresie wzmocnienia zdolności instytucjonalnych partnerów

W południowych Włoszech ustanowiono struktury wsparcia finansowane w ramach pomocy technicznej w celu zwiększenia zaangażowania partnerów gospodarczych i społecznych na rzecz programów regionalnych i sektorowych. Partnerzy gospodarczy i społeczni stworzyli także udany projekt pomocy technicznej i zarządzali nim w okresie 2000–2006. Projekt ten był finansowany ze środków EFRR i koncentrował się na poprawie ich znajomości programów rozwojowych i wzmocnieniu ich zdolności do współdziałania.

Na potrzeby programu operacyjnego na lata 2007–2013 dla **północno-zachodniej Anglii** grupa techniczna EFRR w Liverpoolu jest wspierana przez dwóch pracowników lokalnych zatrudnionych ze środków na pomoc techniczną oraz przez instytucję zarządzającą, która dostarcza informacji dotyczących zarządzania w odniesieniu do programu operacyjnego (wydatki, realizacja itp.). Personel ten uczestniczy w posiedzeniach grupy technicznej w charakterze doradców.

W Polsce krajowa sieć tematyczna ds. partnerstwa została utworzona w czerwcu 2010 r. celem wspierania członków komitetów monitorujących. Ma zwiększyć efektywność ich działań i wyeliminować problemy z wdrażaniem funduszy strukturalnych. Sieć ma poparcie Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Koszty sieci pokrywa się z programu operacyjnego w zakresie pomocy technicznej 2007–2013. Sieć organizuje coroczną konferencję krajową i posiedzenia na szczeblu regionalnym. Przeprowadza analizy, dzieli się wiedzą wykorzystującą analizy tematyczne, przeprowadza konkursy dla komitetu monitorującego dotyczące dobrych praktyk w zakresie partnerstwa i organizuje działalność edukacyjną. Umożliwia horyzontalną wymianę informacji z wykorzystaniem bazy wiedzy, zarządzanej przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego.

W Portugalii konfederacja przemysłu portugalskiego zrealizowała projekt zgodnie z programem operacyjnym „Potencjał

ludzki” finansowanym przez EFS na lata 2007–2013. Ma to na celu poprawę możliwości dialogu społecznego, ujednolicenie i rozszerzenie reprezentatywności sektorowej i regionalnej, a także zintensyfikowania działań na szczeblu międzynarodowym. Jest przede wszystkim skierowana na strukturę i członków stowarzyszonych konfederacji, w tym sektorowe, wielosektorowe i regionalne stowarzyszenia, a także izby handlowe i przemysłowe.

Dobre praktyki w zakresie oceny wdrażania partnerstwa przez państwa członkowskie i jego wartości dodanej

Po okresie programowania 2007–2013 **w Zjednoczonym Królestwie** rada miasta Birmingham, lokalne partnerstwo Birmingham i Solihull na rzecz przedsiębiorczości zamierzają przedstawić sprawozdanie dla rządu Zjednoczonego Królestwa, które będzie zawierać zalecenia co do tego, jak wdrożyć nowe partnerstwo i zasady zarządzania do funduszy strukturalnych UE w sposób bardziej efektywny.

Rola Komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

W okresie 2007–2013 **Wspólnota praktyków ds. partnerstwa** finansowana z EFS była siecią organów zarządzających EFS i instytucji pośredniczących z dziewięciu państw członkowskich. Sieć ta intensywnie wymienia doświadczenia na temat różnych sposobów wdrażania partnerstwa przy użyciu metody przeglądu zwanej metodą „krytycznych przyjaciół”, ze szczególnym uwzględnieniem procesów zarządzania i działań. Wspólnota praktyków ds. partnerstwa była współfinansowana ze środków na pomoc techniczną z inicjatywy Komisji. Sieć opracowała kilka sprawozdań zawierających kluczowe wnioski, prowadziła portal internetowy zawierający bazę danych dotyczących doświadczeń związanych z partnerstwem i opublikowała na początku 2012 r. podręcznik dotyczący partnerstwa.

Komisja Europejska

Europejski kodeks postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej

2014 – 19 str. – 21 × 29,7 cm

ISBN 978-92-79-35244-7 – doi:10.2767/52940 (Print)

ISBN 978-92-79-35221-8 – doi:10.2767/46327 (PDF)

JAK OTRZYMAĆ PUBLIKACJE UE

Publikacje bezpłatne:

- jeden egzemplarz: w EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu>)
- kilka egzemplarzy (lub mapy, plakaty):
w przedstawicielstwach Unii Europejskiej (http://ec.europa.eu/represent_pl.htm)
w delegaturach Unii Europejskiej w krajach poza UE (http://eeas.europa.eu/delegations/index_pl.htm)
kontaktując się z Europe Direct (http://europa.eu/eurodirect/index_pl.htm)
lub dzwoniąc pod numer 00 800 6 7 8 9 10 11 (numer bezpłatny w całej UE) (*)

(*) Informacje są udzielane nieodpłatnie, większość połączeń również jest bezpłatna (niektórzy operatorzy, hotele lub telefony publiczne mogą naliczać opłaty).

Publikacje płatne:

- w EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu>)

Priced subscriptions:

- u dystrybutorów Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm)

EUROPEJSKI KODEKS POSTĘPOWANIA W ZAKRESIE PARTNERSTWA W RAMACH EUROPEJSKICH FUNDUSZY STRUKTURALNYCH I INWESTYCYJNYCH

Partnerstwo, które jest jedną z głównych zasad zarządzania funduszami Unii Europejskiej, oznacza ścisłą współpracę między instytucjami publicznymi na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w państwach członkowskich oraz z partnerami społecznymi, organizacjami pozarządowymi i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami. Mimo tego, że zasada partnerstwa stanowi integralną część polityki spójności, informacje zwrotne od zainteresowanych stron wskazują, iż jej wdrożenie w poszczególnych krajach UE bardzo się różni. W europejskim kodeksie postępowania w zakresie partnerstwa ustanowiono wspólny zestaw standardów mających usprawnić konsultacje z partnerami, zwiększyć ich udział oraz poszerzyć dialog z nimi podczas programowania i wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI). Kodeks postępowania ma zacieśnić więzi między państwami członkowskimi oraz partnerami projektów, aby ułatwić wymianę informacji, doświadczeń, rezultatów i dobrych praktyk w nowym okresie programowania. Niniejsza publikacja jest dostępna w formie elektronicznej we wszystkich językach urzędowych UE.

Dodatkowe informacje na temat EFS znajdują się pod adresem:

<http://ec.europa.eu/esf>

Możesz pobrać nasze publikacje lub uzyskać nieodpłatną subskrypcję pod adresem:

<http://ec.europa.eu/social/publications>

Aby mieć dostęp do najnowszych wiadomości dotyczących Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, należy zgłosić chęć otrzymywania nieodpłatnego biuletynu informacyjnego poświęconego portalowi Europa pod adresem:

<http://ec.europa.eu/social/e-newsletter>

<http://ec.europa.eu/social/>

<https://www.facebook.com/socialeurope>

https://twitter.com/EU_Social

